

at det ene Ministerium kunde anse det for at være „væsentlig“, hvad det andet kunde anse for at være „uvæsentlig“. I alt Fald er det en meget mærkelig Bestemmelse i Kontrakten, at Anlægget ikke maa være til væsentlig Hinder for Skydningen, og at man overhovedet er gaaet ind paa at tillade Private lige for Mundingen af Batteriernes Kanoner at udføre Anlæg, som overhovedet maa være til Hinder for Skydningen. Dernæst hedder det endvidere, at „dersom Militæretaten vil forlænge den høire Flanke af Batteriet paa Lynetten udvidet, saa skal Havnebestyrelsen afgive det fornødne Land dertil efter den paa Tegningen angivne Linie“. Havnebestyrelsen skal altsaa afgive det fornødne Land, dog ikke ud over en vis betegnet Grænde. Det er allerede mærkeligt, at man indgaar en Kontrakt, hvorved man forud binder sig til ikke at udvide et bestaaende Batteri ud over visse bestemte Grænser, men dertil kommer altsaa, at denne Udvidelse, der vel at mærke foregaar paa Statens egen Grund, skal ske paa den Betingelse, først at Havnebestyrelsen faar Ret til at give Den en tilsvarende Udvidelse paa den anden Side, selv om en saadan Udvidelse maasse vil blive til endnu yderligere Hinder for de andre Batterier; det skal vel være paa et Sted, som det hedder, hvor Militæretaten maa anerkende, at Skydningen ikke i nogen væsentlig Grad hindres. Her møde vi atter det Punkt, at Skydningen ikke i nogen væsentlig Grad maa hindres. Man gaar stadig ud fra, at Statens Grund, der uden en Skillings Godtgjørelse er overladt til Kjøbenhavns Havn, maa opfyldes og anvendes paa en saadan Maade, at den kan blive til Hinder for Skydningen paa Statens Batterier. Det er altsaa det samme Udtryk, men i et andet Forhold; kun naar Skydningen hindres i nogen væsentlig Grad, forbeholder Krigsbestyrelsen sig Ret til at skride ind. Jeg har allerede nævnt Størrelsen af det her omhandlede Landomraade efter den oprindelige Plan, og hertil skal jeg endnu føje den Bemærkning, at der i denne besynderlige

Kontrakt ogsaa findes den Bestemmelse, at de opstillede Betingelser skulle være gjældende for fremtidige Giere. Det er altsaa ikke blot Kjøbenhavns Havnevesen, hvis Chef dog egentlig den ansvarlige Indenrigsminister er, og i hvis Udpikling Statskassen paa flere Punkter jo kan have en ikke uvæsentlig Interesse, ikke blot dette halvofficielle, men dog udenfor den egentlige Stat staaende Institut, som man ved Kontrakt giver saadanne Privilegier, som jeg her har nævnt, men man indrømmer endogsaa Havnebestyrelsens Bemyndigelse til at overdrage disse besynderlige Begunstigelser til fremtidige Giere. Dette skal nu være slet i Klar, idet, som jeg allerede har nævnt, $\frac{1}{4}$ af denne Plads efter dens oprindelige Størrelse er overdragen til et unævnt Selskab. Selskabet har vel et Navn, men saavidt mig bekendt, bestaar det af Aktionærer, hvis Aktier lyde paa Thændehaveren, og jeg veed ikke engang, om Bestyrelsen behøver at have dansk Indfødsret eller ikke. Det kunde umiddelbart være utvivlsomt, at der Intet er til Hinder for, at Aktionærerne for en væsentlig Del ere et fremmed Lands Undersaatter, og formentlig er der heller Intet til Hinder for, at dette unævnte Selskab atter overdrager sin Eiendomsret til andre, maasse endogsaa fremmede Selskaber, og man kunde da have Spillet gaagende. Naar det daværende Ministerium har indgaaet en saadan Kontrakt, som jeg tildels har analyseret for den ærede Forsamling — og de senere Ministerer have jo fundet for godt at tage Hensyn til denne Kontrakt og anse den for at være lovlig bestaaende — da tyder dette paa, at man ogsaa vil kunne gaa videre i denne Retning, forsaavidt man overhovedet har forbeholdt sig nogen Approbation i saa Henseende, og det ligger da ikke fjernt, at antage, at det til Slutning kunde komme dertil, at et fremmed Selskab, maasse bestaaende af vort Fædrelands mindre gode Bønder, kom i Besiddelse af en D, hvorpaa de kunde anlægge Skibsbyggerier og Kanonstøberier, liggende mellem og stødende umiddelbart op til to af Statens Batterier.